

Arrest

nr. 253 715 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 27 juni 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 3 juli 2019 om internationale bescherming. Op 26 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 30 november 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, D. E. M. R. (...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te San Salvador op 09 juli 1986. U bent ook altijd in die stad blijven wonen. Na het middelbaar vatte u studies bedrijfsbeheer aan, wat u combineerde met uw job in een callcenter. U bent getrouwd met M. J. G. P. (...) en jullie hebben samen twee minderjarige dochters, die zich bij jullie in België bevinden. Na de geboorte van uw dochter tekende u een contract om te gaan werken in een ziekenhuis. U werkte er zes maanden en keerde dan terug naar de sector van de callcenters. Na de geboorte van uw dochter viel de combinatie van werken en studeren u te zwaar en daarom stopte u met uw studies. In 2018 werd u vast aangenomen in het ziekenhuis waar u eerder werkte en deze job hebt u uitgeoefend tot aan uw vertrek uit El Salvador.

Uw problemen begonnen op 25 april 2019. Terwijl u in de auto zat te wachten op een vriend aan wie u nog wat geld verschuldigd was klopte een jongeman op de autoruit. Hij leek geïnteresseerd in de wagen die jullie in januari 2019 hadden geërfd van uw schoonvader, tot hij plots vroeg naar uw identiteitskaart. Toen u antwoordde dat u die niet op zak had, vroeg hij of u D. (...) was. Toen u dat bevestigde, zei hij op de hoogte te zijn van jullie dagelijkse routine en die van uw kinderen. U moest doen wat ze van u zouden vragen, zoniet zou uw familie worden vermoord. In geen geval mocht u naar de politie gaan. Tenslotte liet hij nog weten dat de bende 18 in uw wijk gerespecteerd moest worden. De man vertrok en u was zo overstuurd door wat hij had gezegd dat u zelf ook vertrok en uw afspraak afbelde. Om uw echtgenote niet ongerust te maken vertelde u haar niets over wat er gebeurd was. De volgende dag sprak u daar wel over met een vriend, die voorstelde dat u naar de notaris zou gaan om te laten opschrijven wat er was gebeurd. Op die manier zou de bende niets te weten komen, in tegenstelling tot een eventuele klacht bij de politie. U maakte een afspraak voor de week nadien en verklaarde op 03 mei 2019 bij de notaris dat u werd bedreigd door een bendelid en dat u daarom had besloten om samen met uw gezin El Salvador te verlaten. Na het bezoek aan de notaris bedacht u zich echter weer, omdat u besepte dat u paspoorten nodig zou hebben, plus geld voor vliegtuigtickets. Op advies van de notaris maakte u zorgvuldig aantekeningen van wat er allemaal gebeurde. U nam verder geen voorzorgsmaatregelen.

In de vroege uren van 08 mei 2019, toen u zich klaarmaakte voor het werk, stond er plots iemand aan de deur. Iemand noemde u bij naam en vroeg om geld. U gaf hem tien dollar die u daar had liggen, en de man vertrok weer. Dezelfde man kwam langs op 13 mei 2019 en bonsde zo hard op de deur dat uw vrouw wakker werd. U paaide het bendelid met 20 dollar, zette uw dochter af, ging langs het werk om een verlofdag te vragen en keerde terug naar huis, waar u aan uw vrouw alles vertelde wat zich reeds had voorgedaan. Uw echtgenote schrok en wilde met haar zus overleggen, maar u minimaliseerde de ernst van de situatie door te zeggen dat de bende alleen maar geld wilde van jullie, en bracht haar van dat voornemen af.

Op 19 mei 2019 kwamen jullie terug van een familiebezoek toen jullie in de auto werden gefotografeerd. Iemand riep dat jullie niet mochten gaan klikken en dat deze boodschap van de bende 18 kwam.

Op 26 mei 2019 wilde uw dochter met haar nieuwe rolschaatsen naar het park. Jullie gingen met haar mee. In het park werd ze plots door vastgegrepen door een andere jongen die er speelde. U liep op hen af en vroeg aan de jongen waar zijn ouders waren. Hij wees naar de bendeleden die altijd rondhangen aan de ingang van de wijk en zei dat ze van de bende 18 waren. Jullie vertrokken overhaast naar huis met jullie dochter. Ditmaal vertelde uw echtgenote wel alles wat er was gebeurd aan haar zus.

Toen u op 27 mei 2019 de wijk binnenreed werd er door onbekenden een steen naar de auto gegooid. Een dag later belde uw vrouw u om te laten weten dat iemand jullie gevel had beklad met het opschrift 'XVIII'. Uw tante, die in een nabijgelegen gebouw woont, had dit gezien en vroeg of er iets aan de hand was. Toen u haar inlichtte over de recente gebeurtenissen drong ze erop aan dat u het land zou verlaten. Uw oom was in 2008 immers ook vermoord door dezelfde bende omwille van problemen die volkomen los staan van de uwe. Uw tante was bereid om een getuigenis af te leggen bij de notaris, wat ze ook deed op 31 mei 2019. Uw schoonfamilie kon jullie financieel ondersteunen. Een eerste stap zou zijn om paspoorten te verkrijgen. Hoewel u protesteerde dat u dat zelf kon betalen, drong uw schoonzus erop aan dat zij u dat geld zou geven. U kreeg van haar 250 dollar op 06 juni 2019, maar de ochtend nadien kwamen er opnieuw bendeleden naar uw woning. Zij eisten dat u met uw wagen hun leider "T. (...)" zou vervoeren. Die man zit in een rolstoel en had transport nodig. U protesteerde dat het niet mogelijk was omdat u op de kinderen moest letten. U bood hen zelfs de autosleutels aan, maar ze bleven aandringen dat u achter het stuur zou kruipen totdat u 200 dollar van het geld van uw schoonzus aan hen overhandigde. Daarna dropen de bendeleden af.

Op 08 juni 2019 haalde u de geboorteaktes af en informeerde u bij het reisbureau naar de snelste mogelijkheden om het land te verlaten. Op 10 juni 2019 haalden jullie de paspoorten en de volgende dag betaalde u de vliegtuigtickets met geld dat uw schoonfamilie ter beschikking stelde.

Op de avond van 12 juni 2019 werd u bij aankomst in de wijk tegengehouden door twee bendeleden: "Z. (...)" en de onbekende man die voordien naar uw huis gekomen was. Ze gaven u de boodschap mee van "T. (...)" dat u moest gehoorzamen aan de bevelen die hij gaf en niet moest proberen om er met smeergeld onderuit te komen. "Z. (...)" zei ook nog dat ze iemand hadden in de crèche van de dochter en dat u wist wat u te doen stond als u niet wilde dat er iets zou gebeuren. Daarna mocht u weer vertrekken. Sindsdien bracht u uw dochter niet meer naar de crèche. Uw vrouw nam ontslag op haar werk.

U bent getrouwd met uw partner op 16 juni 2019. Dat weekend bleef u niet slapen bij u thuis. De avond van de volgende dag werd u opnieuw aangesproken door bendeleden toen u thuiskwam. U stuurde uw vrouw met de kinderen naar binnen terwijl u zelf ging praten met de bendeleden. Ze eisten dat u vanaf dan altijd thuis bleef slapen zodat u indien nodig T. (...) zou kunnen vervoeren, tenzij ze toestemming gaven om de wijk te verlaten. De bendeleden waren gewapend en toen ze u lieten gaan maar dan terugriepen, vreesde u dat ze u wilden vermoorden. Ze eisten echter dat u op het werk ondertekende en afgestempelde voorschriften voor medicatie zou stelen voor hen. U pleitte voor extra tijd tot het einde van de maand om dat te doen, omdat u wist dat de vluchten al gereserveerd waren. De bendeleden aanvaardden uw uitleg.

Op 26 juni 2019 verliet u El Salvador en reisde u naar België, waar u toekwam op 27 juni 2019. Op 03 juli 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador te zullen worden vermoord door leden van de bende "18".

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, de paspoorten van jullie kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, twee verklaringen bij de notaris, een foto van "T. (...)", een nieuwsartikel met foto van "Z. (...)", een artikel over de moord op uw oom in 2008, de overlijdensakte van uw oom, geboorteaktes van uzelf, uw vrouw en uw oudste dochter, een huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, bewijzen van een blanco strafblad van uzelf en uw vrouw, een badge van uw werk, een volmacht voor uw schoonzus, documenten betreffende uw reis naar België, attesten van een taalcursus en een inburgeringscursus, een brief van de psycholoog van uw vrouw, foto's van beschadigingen aan uw auto, foto's van uw huwelijk, en een bundel mediaberichten over de algemene situatie in uw wijk en land van herkomst. Op 01 september 2020 liet u via uw advocaat nog een aantal opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het dossier.

Sinds uw vertrek uit El Salvador doet uw grootmoeder uitschijnen dat u zich in de VS bevindt als er iemand naar jullie vraagt. Twee onbekende mannen hebben aan de vriendin van uw zus vragen gesteld over waar u bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen. Van de feiten die aan de grondslag liggen van uw beweerde vrees legt u immers slechts twee bewijsstukken neer: een verklaring die u zelf hebt laten opstellen door een notaris op 03 mei 2019 en een verklaring

van uw tante die door dezelfde notaris op papier werd gesteld op 31 mei 2019. Daarin staat echter een loutere weergave van jullie verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron. Aangezien u geen aangifte bij politie of justitie hebt gedaan kan er evenmin sprake zijn van vaststellingen of onderzoeksdaden door de relevante autoriteiten, waardoor niet kan worden ingezien welke bewijswaarde deze brieven van de notaris kunnen hebben. Het CGVS moet zich dan ook baseren op uw verklaringen over de door u beweerde feiten.

Deze zijn echter op een aantal punten inconsistent en tegenstrijdig. Uw eigen verklaringen bij DVZ sluiten over het algemeen aan bij uw latere verklaringen, met uitzondering van de graffiti op uw gevel die u situeert op 31 mei 2019 en de foto die van uw auto werd gemaakt, wat volgens uw aanvankelijke verklaringen op 12 juni 2019 plaatsvond (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U houdt weliswaar enige slag om de arm door te stellen dat u de Vragenlijst CGVS hebt laten voorlezen en dat er fouten in staan (CGVS 1, p.2). U kan evenwel niet preciseren welke fouten er volgens u werden genoteerd bij DVZ (CGVS 1, p.3) en stelt vaagweg dat er mogelijk informatie verloren is gegaan bij de vertaling, zonder dat u kan duiden welke tekortkomingen dan wel aan die vertaling te wijten zouden zijn (CGVS 1, p.4). Indien u werkelijk gelooft dat de door u ondertekende verklaringen tekortschieten, wijst toch op een zekere desinteresse in uw huidige procedure dat u niet probeerde vastleggen wat er in concreto aan scheelde. Uw echtgenote liet wel twee fouten rechtzetten in de verklaringen die werden genoteerd bij DVZ: uw oom die werd vermoord was de broer van uw tante, niet haar man, en uw echtgenote zou nooit hebben verklaard dat jullie op het einde van de maand 300 dollar moesten betalen aan de bende (CGVS vrouw 1, p.3). Er zijn nochtans nog andere frappante verschillen met de versie die jullie later geven. Uw vrouw verklaarde bij DVZ namelijk dat jullie eind april reeds merkten dat jullie gevel was beklad door de bende 18 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wat jullie thans situeren op het einde van mei (CGVS vrouw 1, p.9). Pas nadat u op 07 juni een bendelid had afgescheept met 200 dollar kwam uw vrouw te weten wat er aan de hand was, en op 12 juni 2019 stopte ze met haar werk (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud is zij ook geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, en dan houdt ze het op de huidige versie: dat ze op 13 mei 2019 ontdekte dat u door bendeleden werd geviseerd (CGVS vrouw 2, p.11), net zoals u dat doet wanneer u hiermee wordt geconfronteerd (CGVS 2, p.14). Het is dan ook merkwaardig dat zij deze rechtzetting niet spontaan heeft aangebracht wanneer ze werd gevraagd naar haar opmerkingen over de verklaringen bij DVZ (CGVS vrouw 1, p.3). Zelf haalt u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dan weer voortdurend de data en chronologie van gebeurtenissen door elkaar (CGVS 2, p.12,13,14). In uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud geeft u dan ook op enkele plaatsen de correcte versie in de marge. Dergelijke post factum wijzigingen aanbrengen doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie doorheen de gehoren moeilijkheden ondervinden om eenduidige verklaringen af te leggen.

Deze discrepanties in jullie verklaringen klemmen des te meer nu blijkt dat jullie ook geen enkel stuk kunnen neerleggen waaruit blijkt dat jullie in El Salvador ooit op hetzelfde adres hebben gewoond, waar al deze gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan. Hiervoor kunnen jullie ook geen afdoende uitleg geven. U komt niet verder dan een warrige uitleg dat uw vrouw haar adres opnieuw liet veranderen om in San Salvador te kunnen gaan stemmen, wat niet zou kunnen als ze in het jaar voor de verkiezingen verhuisde. Vervolgens stelt u dat ze nooit haar officiële adres heeft laten veranderen (CGVS 2, p.7). Uw partner zegt zelf dat ze haar identiteitskaart moest laten vernieuwen in 2019, maar te horen kreeg dat de kiezerslijsten al werden opgesteld waardoor ze het risico liep niet te kunnen gaan stemmen op 03 februari 2019 (CGVS vrouw 2, p.4). Wanneer ze de vraag krijgt voorgeschoteld waarom ze in de jaren voordien dan niet haar officiële gegevens had laten aanpassen aan haar eigenlijke woonplaats, antwoordt ze dat haar werkelijk adres niet zou hebben toelaten om als vrijwilliger te gaan helpen in het stembureau, want dat mogen enkel de kiezers die er daadwerkelijk wonen. Indien ze haar adresverandering zou signaleren, bestaat het gevaar dat er een verdenking van fraude zou ontstaan (CGVS vrouw 2, p.5). Geconfronteerd met de observatie dat zij op die manier inderdaad valselijk deed geloven dat ze nog altijd op haar vorige woonplaats woonde, houdt ze het erop dat zij dat niet zo interpreteerde (CGVS vrouw 2, p.5). Dat uw echtgenote om electorale redenen had verzuimd om haar woonplaats te laten veranderen is echter weinig plausibel, a fortiori omdat zij voordien nog te kennen had gegeven in het geheel niet actief te zijn bij een politieke partij in El Salvador (CGVS vrouw 1, p.5). Dat uw vrouw jarenlang in Zacamil heeft gewoond zonder dat zij ook maar enig bewijs daarvan kan voorleggen, moet dan ook ernstig worden betwijfeld. In de opmerkingen op de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt u nog toegevoegd dat het haar bij wet verboden was om haar adres te veranderen (zie Document 21), een blote bewering die u op geen enkele manier staaft.

Voorts wijst het CGVS op uw reactie, of het gebrek daaraan, op de beweerde gebeurtenissen. Zo is het niet overtuigend dat jullie op minstens drie verschillende wijzen proberen ophelderen waarom in uw

verklaringen bij de notaris van 03 mei 2019 staat dat u hebt besloten om samen met uw vrouw en kinderen het land te verlaten, en de rest van jullie familie achter te laten (zie Document 6a). U legt eerst uit dat u tegen de notaris zei dat uw vriend had aanbevolen om het land te verlaten, en dat zoiets een optie zou zijn maar nog niet helemaal zeker was (CGVS 1, p.12). Wanneer u er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op wordt gewezen dat dit helemaal niet is wat er in de door u ondertekende akte van de notaris staat, antwoordt u eerst dat het op dat ogenblik voor jullie onmogelijk was om het land te verlaten omdat jullie geen geld hadden (CGVS 2, p.11). Na herhaling van de vraag om welke reden uw verklaring op het CGVS niet overeenstemt met de inhoud van het document blaast u warm en koud: “[...] op dat moment hadden we die optie, we hadden het besluit genomen maar het was nog geen zekerheid omdat we het geld niet hadden” (CGVS 2, p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u ondanks het besluit om te vertrekken uit El Salvador niet de minste stap in die richting hebt gezet, keert u weer terug naar de versie dat u tegen de notaris vertelde dat het een optie was, “maar het is niet waarschijnlijk dat het gaat gebeuren maar het is wel een mogelijkheid [...]” (CGVS 2, p.11). Nadat de tolk bevestigt dat in de brief van de notaris staat dat u de beslissing had genomen om te vertrekken, wijzigt u nogmaals uw verklaringen. U stelt dan dat u inderdaad aan de notaris had gezegd dat u al had beslist om weg te gaan uit El Salvador. Pas nadien bedacht u dat zonder geld en paspoorten eigenlijk niet kon vertrekken (CGVS 2, p.12). Uw echtgenote stelt dan weer dan u hoegenaamd niet de intentie had om uit El Salvador te vertrekken toen u op 03 mei 2019 naar de notaris ging (CGVS vrouw 1, p.13). Wanneer zij erop wordt gewezen dat dit wel degelijk zo werd genoteerd, legt uw vrouw uit dat u zoiets tegen de notaris had gezegd om te voorkomen dat de notaris aangifte zou doen bij de politie (CGVS vrouw 1, p.14). Deze uitleg raakt kant noch wal. Niet alleen is dat opnieuw een volledig andere versie, maar het kan niet worden ingezien waarom u de notaris zou moeten misleiden bij wie u uit eigen beweging en uit vrije wil was gaan aankloppen om uw verklaringen te noteren. Uw vrouw blijft echter volharden in deze versie, ook tijdens haar tweede gehoor (CGVS vrouw 2, p.11). Hoewel u dus stelt dat u door de ernst van de situatie vastbesloten was om het land te verlaten toen u op 03 mei 2019 bij de notaris zat, hebt u daarna geen enkele voorzorgsmaatregel genomen, en pikte u gewoon weer de draad van uw leven op (CGVS 2, p.11). Toch beschikte u over voldoende geld om de paspoorten te kunnen betalen, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1, p.15). Dat u niet alleen naliet om te zorgen dat iedereen over de nodige documenten beschikte om te kunnen vertrekken mocht dat nodig blijken, maar ook uw echtgenote in het ongewisse liet over de onveilige situatie waarin jullie allemaal verkeerden (CGVS 1, p.12-13), is in die omstandigheden weinig aannemelijk. Reeds bij het eerste contact met de bende hadden zij immers getoond dat ze uw gezin bespioneerden, en werden uw vrouw en kinderen bedreigd (CGVS 1, p.12). Dat u probeerde om uw gezin te “beschermen” door hen niets te vertellen over de bedreigingen en uw conclusie dat ze alles en iedereen moesten achterlaten omdat El Salvador te onveilig was geworden (CGVS 2, p.18) is dan ook bijzonder weinig overtuigend. Welk nut een akte van de notaris zou hebben in uw toestand valt overigens ook niet in te zien. Uw echtgenote zegt dat u naar de notaris was gegaan om een ruggensteun te hebben voor als u in een probleem verwickeld zou raken (CGVS vrouw 1, p.13). Gevraagd om toe te lichten op welke manier de brief van de notaris zou worden beschouwd als doorslaggevend in dergelijk geval kan zij geen uitleg geven, en ze beweert zelfs dat u daarom niet verder ging met de notaris (CGVS vrouw 1, p.13). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt het omgekeerde: u liet dezelfde notaris nog een tweede verklaring noteren, ditmaal het relaas van uw tante (zie Document 6b). Zelf verklaart u dan weer dat de akte van de notaris moest dienen voor als er u iets zou overkomen, met andere woorden als u zou worden vermoord, niet als u zou worden aangehouden door uw associatie met de bende-18 (CGVS 2, p.10,15). Om uw nabestaanden in te lichten hebt u evenwel geen notaris nodig. Een man van uw opleidingsniveau (CGVS 1, p.8) is in staat om zelf een brief te schrijven en toen u de tweede maal naar de notaris stapte, had u reeds verteld aan uw familie wat er was gebeurd (CGVS 1, p.14-15). Een eenvoudige lezing van uw verklaringen bij de notaris volstaat trouwens om te concluderen dat u er de redenen opsomde waarom u El Salvador hebt verlaten, wat eerder doet vermoeden dat u dit document liet opstellen ten behoeve van de asielinstanties.

Het is vooral opmerkelijk dat u niet eens probeerde om uzelf of uw gezin al dan niet tijdelijk elders in veiligheid te brengen nadat u zou zijn bedreigd door bendeleden. Uw schoonbroer en schoonzussen wonen immers allemaal in beveiligde wijken (CGVS 2, p.6-7) waar voor zover u weet geen bendes actief zijn (CGVS 2, p.8-9). Volgens uw partner zijn er overal in El Salvador bendes actief, hoewel zij erken dat er privéresidenties en omheinde buurten zijn waar de bendes niet komen (CGVS vrouw 2, p.9). Hoewel een van uw schoonzussen ooit slachtoffer werd van een overval op de openbare weg, kende uw schoonfamilie geen problemen met eender welke bende (CGVS 2, p.8-9). Indien u werkelijk geloofde dat uw situatie reeds op 03 mei 2019 dermate ernstig was dat u met uw gezin zou moeten vluchten uit El Salvador, zoals u thans beweert, valt dan ook moeilijk in te zien waarom u zou nalaten om zelfs maar te vragen of jullie enige tijd op die veilige plaatsen konden verblijven. Hiermee geconfronteerd stelt u merkwaardig genoeg dat het “soms veiliger” is om te blijven waar de mara’s zijn, omdat de bendeleden

u anders op het spoor zouden kunnen komen (CGVS 2, p.14). Dat u het veiliger achtte om uw gezin binnen handbereik van de bende-18 te houden, plaatst toch enigszins een kanttekening bij de waarachtigheid of de ernst van de feiten die u inroept. Uw partner stelt dan weer dat jullie wilden vermijden dat haar broer of zussen aan gevaar zouden worden blootgesteld (CGVS vrouw 2, p.12), een uitleg die maar weinig kan overtuigen aangezien zij allen op veilige plaatsen wonen. Bovendien bleek uw schoonzus wel bereid om de auto die om te beginnen de aandacht had getrokken van de bendeleden (CGVS 1, p.11-12; CGVS 2, p.9) eerst bij haar thuis te stallen, en vervolgens een tijdlang aan haar appartement te parkeren (CGVS 2, p.13-14; CGVS vrouw 2, p.13-14), waaruit niet meteen blijkt dat uw schoonzus bang was om onder de aandacht van de bendeleden te komen. Het is al evenmin geloofwaardig dat uw partner plots stelt dat uw schoonzus is verhuisd omwille van jullie problemen (CGVS vrouw 2, p.12), terwijl ze even voordien nog had uitgelegd dat diezelfde zus was verhuisd nadat ze door renovaties teveel last kreeg van astma (CGVS vrouw 2, p.6) zonder daarbij enige melding te maken van een vrees voor de bendes.

Dat u geen klare wijn schenkt over de omstandigheden van uw vertrek blijkt tenslotte ook uit het feit dat u beweert dat het werk van uw vrouw niet op de hoogte was van jullie problemen tot de dag dat ze haar ontslag had ingediend (CGVS 2, p.6). Uw vrouw had wel degelijk al met haar baas gesproken om te vertellen wat er was gebeurd, en dat ze ontslag wilde nemen om naar het buitenland te vertrekken. Haar baas had toen gevraagd dat ze nog een weekje langer aan de slag zou blijven om haar vervanger op te leiden, waar ze aanvankelijk ook mee instemde (CGVS vrouw 1, p.10).

Wat er nog rest van uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de constatering dat uw partner niet eens op de hoogte is van de namen van de twee belagers die u hebt kunnen identificeren (CGVS vrouw 2, p.14), en dit terwijl zij zegt te vrezen dat de bendes ook in België aanwezig zijn (CGVS vrouw 1, p.14; CGVS vrouw 2, p.17). In die omstandigheden mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich zou hoeden om op een of andere manier met deze personen in contact te komen, iets wat uiteraard makkelijker is wanneer ze deze mannen bij naam kent. Dat zij integendeel slechts weinig belangstelling in haar eigen problemen aan de dag legt, relativeert dan ook sterk de door u beweerde vrees.

Het is bovendien weinig plausibel dat de bende, die jullie onder druk zette tot op het punt dat ze u bedreigden omdat u uw huwelijksnacht elders had doorgebracht (CGVS 1, p.16), onmiddellijk alle belangstelling voor u verloor toen u het land had verlaten. U hebt nog familie wonen in dezelfde wijk (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.6) en kan geen enkele reden bedenken waarom de bendeleden ervoor zouden terugschrikken om via hen te achterhalen naar waar u was ontkomen (CGVS 2, p.16-17). Uw vrouw meent nochtans dat jullie vertrek uit de wijk zou worden opgevat als een lange neus naar de bendes, die niet met zich laten spotten (CGVS vrouw 2, p.16). Ook zij kan geen enkele uitleg geven aan de vaststelling dat de bende niet meer van zich liet horen na jullie vertrek (CGVS vrouw 2, p.16-17). Er zouden wel nog mensen aan uw grootmoeder hebben gevraagd waar jullie nu zijn (CGVS vrouw 1, p.14), maar jullie hebben geen idee wie die mensen zouden kunnen zijn (CGVS vrouw 2, p.7). Het is alleszins zo dat de bendeleden niet rechtstreeks contact hebben genomen met uw verwanten die in dezelfde wijk wonen (CGVS 2, p.16). Ook de vriendin van uw zus zou zijn bevraagd door twee mannen over uw huidige locatie, iets wat u in verband brengt met de problemen die jullie gekend hebben (CGVS 2, p.8). Dit verband wekt de verbazing van uw partner, die het heeft over nieuwsgierige mensen en kennelijk niet vermoedde dat er een link gelegd kan worden met de bende die naar u op zoek zou zijn (CGVS vrouw 2, p.8-9). Dat u zelf overigens hebt vermeden om meer te weten te komen wat er precies gebeurde toen de vriendin van uw zus werd aangesproken (CGVS 2, p.8) wijst opnieuw op een gebrek aan belangstelling in jullie eigen problemen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten tonen slechts jullie identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De huwelijksakte, de foto's van jullie huwelijk en de overlijdensakte van uw vader hebben betrekking op uw familiale situatie, maar staan volledig los van de door u beweerde feiten. Ook de attesten van een taal cursus en een inburgeringscursus staan volledig los van de door u beweerde vrees. Dat uw partner een volmacht heeft laten opstellen voor haar zus vloeit voort uit haar verblijf in het buitenland, en kan evenmin een vrees in uw hoofde aantonen. De badge van uw werk en de bewijzen van blanco strafblad die in het kader van een vroegere sollicitatie werden opgesteld houden geen inhoudelijk verband met de door u beweerde gebeurtenissen. De documenten betreffende uw

reis ondersteunen slechts het tijdstip waarop u het land hebt verlaten. De foto die u van Facebook hebt gehaald en die de bendeleider "T. (...)" zou tonen biedt geen enkel houvast die zou toelaten om de persoon op de foto te vereenzelvigen met de man die u zegt te vrezen. Foto's uit private bron bieden sowieso geen garanties over de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan. Dat geldt overigens ook voor de foto's van uw auto, waaruit hoogstens zou kunnen worden besloten dat het koetswerk van uw auto beschadigd werd, doch niet over hoe en wanneer dat gebeurde. Het door u neergelegde artikel met foto van "Z. (...)" toont slechts aan dat er een delinquent met die naam en bijnaam werd opgepakt door de politie in september 2018, maar toont op geen enkele wijze aan dat u met deze man ooit problemen hebt gekend. Het is overigens vreemd dat u dit artikel weinig aandachtig lijkt te hebben gelezen: u denkt dat erin staat dat Z. (...) werd gearresteerd omdat hij een wapen bij zich droeg (CGVS 2, p.10), terwijl in de tekst van het artikel wel degelijk staat dat hij werd betrappt terwijl hij een gewapende overval uitvoerde.

Op basis van de overlijdensakte van uw oom en het artikel over de moord op uw oom in 2008 kan inderdaad worden aangenomen dat hij door criminelen om het leven werd gebracht. Uit uw verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat deze gebeurtenis volledig los staat van de problemen die u zelf zou hebben gekend. Hieruit kan dan ook geen actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid. Dit geldt des te meer aangezien u de inhoud van het door u neergelegde krantenartikel meteen betwist door te stellen dat uw oom eigenlijk werd vermoord door de bende vanwege eerdere problemen (CGVS 1, p.5-6), en niet werd doodgeschoten tijdens een roofoverval zoals in het artikel staat.

In de mate dat u met de bundel mediaberichten verwijst naar de algemene situatie in uw herkomstland, verwijst het CGVS naar de analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador verderop in deze beslissing.

Uw partner stelt dat jullie bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS vrouw 1, p.14).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus

El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd zijn de door u beweerde feiten niet geloofwaardig waardoor ook niet kan worden aangenomen dat u bij terugkeer naar El Salvador zou worden gevisieerd door een bende. Bovendien reikt u geen enkel concreet element aan waardoor jullie dermate aangepast zouden zijn inzake jullie voorkomen of uiterlijke gedragingen dat jullie als terugkeerders zouden worden geïdentificeerd. Het CGVS stipt tevens aan dat uw moeder reeds lange tijd in de Verenigde Staten woont (CGVS 1, p.8-9) en dat ook uw broers zich buiten El Salvador hebben gevestigd (CGVS 1, p.9-10) zonder dat jullie hierdoor ooit problemen kenden in het verleden (CGVS 2, p.9).

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. J. G. P. (...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 22 oktober 1985 te San Salvador en bleef altijd in die stad wonen. U hebt het middelbaar afgerond en begon met studies grafisch vormgeving maar hebt deze niet afgemaakt. U werkte hoofdzakelijk in een callcenter. U bent getrouwd met D. E. M. R. (...). Jullie hebben samen twee kinderen die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot D. E. M. R. (...) (zie ook hieronder):

“(…)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoede kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verwijst op het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud weliswaar naar begeleiding door een psycholoog vanwege psychische klachten die het u moeilijk maken om uw verhaal te doen. Uit de door u neergelegde brief kan evenwel helemaal niet worden opgemaakt voor welke klachten u in behandeling zou zijn of op welke wijze deze een invloed zouden kunnen hebben op uw vermogen om zich uit te drukken. Toen u bij DVZ specifiek werd gevraagd naar het bestaan van omstandigheden die uw deelname aan een interview zouden bemoeilijken, bracht u evenmin enige elementen ter kennis (DVZ, Vragenlijst Bijzonder Procedurele Noden). Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt ook geenszins dat u niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a, b of c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig identiek aan die van uw echtgenoot en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoekende partijen citeren achtereenvolgens de motieven van de bestreden beslissingen en de bepalingen en beginselen die zij *in casu* geschonden achten. Zij ontwikkelen vervolgens een theoretisch betoog met betrekking tot de voorwaarden voor erkenning van de vluchtelingenstatus respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de bewijslast inzake verzoeken om internationale bescherming en de beoordeling van de geloofwaardigheid daarvan.

Verzoekende partijen zetten verder het volgende uiteen:

“Overwegende dat verzoekers in beginsel het nodige hebben gedaan om het CGVS in staat te stellen hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken. Verzoekers zijn transparant geweest met alle informatie en documenten in hun bezit en hebben volkomen eerlijke verklaringen afgelegd. Dat verzoekers dan ook formeel achter zijn gedane verklaringen blijven staan.

Overwegende dat het CGVS in haar motivering wijst op weinig “doorleefde”, “inconsistente” en soms “vage” verklaringen in hoofde van verzoekers en hieruit een ongeloofwaardig asielaanpak afleidt.

Overwegende dat het CGVS in haar motivering verwijst naar “blote beweringen”;

Dat de argumenten van het CGVS éézijdig subjectief van aard zijn.

Dat verzoekers opmerken dat zij met betrekking tot de notaris enkel en alleen de gekende/dienstige procedure hebben gevolgd.

Dat dit zo hoorde. Dat dit de rechtsgang is in hun land en dat er opvolging is door het parket nadat deze informatie naar hen wordt doorgestuurd.

Dat dit inderdaad een soort backup en voorbereiding was voor moest er iets gebeuren. Het moest officieel, gezien alles corrupt is.

Dat mensen in El Salvador ook niet gewend zijn om naar de politie te gaan. Ze doen dit enkel in geval van bijvoorbeeld een verlies/diefstal van een gsm waarbij ze een aangifte nodig hebben van de politie voor de verzekering of telefoonmaatschappij.

De politie verwijst trouwens steeds door naar het bevoegde district. Maar in het bevoegde district kent iedereen iedereen en zijn de lokale ordehandhavers omgekocht door de plaatselijke bendes, hetgeen resulteert in straffeloosheid. Dat niemand lokaal bescherming kan genieten van hun politiediensten.

Dat verzoekers met betrekking tot het voorzitterschap van mevrouw willen benadrukken dat verzoeker steeds voorzitter was van het stembureau maar nooit geaffilieerd was met enerlie politieke partij. Zij was steeds neutraal. Hetgeen ook zo hoorde te zijn.

Dat verzoekers samen verschillende kinderen van verschillende leeftijd hebben, ze 10 jaar samen zijn en samenwoonden op het adres van haar man. Dat hieraan zou worden getwijfeld is belachelijk.

Dat het adres tevens blijkt uit de facturatiegegevens van de telecomdienst van mevrouw. (Stuk 3)

Dat verzoekster formeel ontkent dat ze haar adres heeft veranderd. Ze liet enkel haar (ID)-document vernieuwen.

Ze wenste haar adres gewoon niet te wijzigen om als vrijwillig-voorzitter te blijven fungeren op het stembureau. Zij wou deze functie niet verliezen, gezien de sociale status en het sociaal contact dat ermee gepaard ging. Ze diende steeds neutraal te zijn en geen politieke affiliatie te hebben.

Dat het CGVS hieruit geen enkele conclusie mag trekken.

Dat mevrouw nogmaals benadrukt psychologische problemen en angststoornissen te hebben. Dit reeds in het land van herkomst.

Dat haar man hierdoor sommige zaken voor haar verzwegen. Sommige details. Dat ingevolge de psychologische blokkage in hoofde van beiden verzoekers ook nooit gedetailleerd werd gesproken over de voorvallen die hen te beurt vielen.

Mijnheer was soms ook gestrest en dit gaf frictie in hun relatie. Vandaar de soms kleine tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoekers.

Er was trouwens zeker geen sprake van desinteresse in hoofde van mevrouw. Zij heeft gewoon stress bij de gedachte aan hun problematiek, hetgeen zich ook veruitwendigde in de psychologische problemen waarvoor ze een therapie volgt.

Dat verder mijnheer de namen van de belagers pas te weten kwam net voor het 3de interview en dat de grootmoeder nooit een doelwit is geweest. Alleen mijnheer, diens vrouw en dochter. En dat gezien mijnheer het hoofddoelwit was, het probleem verdwijnt met zijn aanwezigheid.

Dat verzoeker formeel benadrukken achter hun verklaringen te blijven staan en dat de voor verzoekers nefaste conclusies die het CGVS poogt te trekken uit deze verklaringen, onder geen enkel beding als objectief van aard te beschrijven zijn.

Dat bovendien alle verklaringen van verzoekers stroken met de modus operandi van de bendes die actief zijn in El Salvador

“(...)”

International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>

Dat dit evenmin wordt tegengesproken door het CGVS.

Dat verzoekers dan ook bij niemand verhaal konden halen, laat staan bij de overheid.

Overwegende dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precare veiligheidssituatie plaatsvindt in El Salvador.”

Verzoekende partijen voeren verder aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verzaakt heeft aan het formuleren van een intern vluchtalternatief en bovendien geenszins heeft onderzocht in welke omstandigheden zij concreet zouden kunnen terechtkomen bij een eventuele hervestiging in El Salvador. Zij citeren informatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en menen dat zij hier naar alle waarschijnlijkheid mee te maken zullen krijgen in de hypothese van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Voorts betogen verzoekende partijen dat zij bij terugkeer in een ernstige precare financiële situatie zullen terugkomen en dat hen opnieuw afpersing en/of bedreiging te beurt zal vallen, zeker nu zij de vlucht naar Europa hebben genomen. Zij stellen dat zij onder geen enkel beding verhaal zouden kunnen halen bij hun overheid, die immers niet bij machte is enige vorm van bescherming te bieden aan haar onderdanen.

Nog voeren verzoekende partijen aan dat zij behoren tot een specifieke sociale groep en dat zij gelet op hun profiel van jong gezin met een zekere financiële slagkracht met stip worden gevisieerd door de bendes die actief zijn in hun land van herkomst. Zij lichten toe dat zij door hun waarde op de arbeidsmarkt steeds bepaalde inkomsten kunnen genereren en dit ook steeds trachten te doen voor het welzijn van hun kinderen. Verder dient volgens hen te worden aangenomen dat zij gelet op hun jonge kinderen meer vatbaar zijn voor bedreigingen.

Verzoekende partijen besluiten:

“Dat het bendegeweld waarvan sprake is hun land van herkomst – ofschoon het doelgericht is naar specifieke sociale groepen – willekeurig van aard is. Immers bestaat er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekers indien zij zouden terugkeren naar hun land of regio, louter door hun aanwezigheid daar een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon lopen.

Dat het slachtoffer worden van het bendegeweld in hoofde van verzoekers immers niet voorspelbaar is maar wel zeker. Dat er met andere woorden sprake is van willekeurig, onvoorspelbaar geweld dat niettemin vaststaand van aard is.

Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in El Salvador van dergelijke aard is dat verzoekers er een ernstig risico lopen voor hun leven of om er mishandeld te worden en dienen derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hen de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoekers terugsturen naar El Salvador zou hun rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt blijkens de inventaris een “(d)uplicaat factuur telecomdiensten, dienstig ter staving adresgegevens verzoekster” als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 31 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus “El Salvador. Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020 en de COI Focus “El Salvador. Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voeren verzoekende partijen in hun enig middel de schending aan van de artikelen 55/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod op willekeur, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden zouden (kunnen) zijn. Wat de vermeende schending van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad bovendien op dat dit artikel betrekking heeft op de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, daar waar *in casu* een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voorligt. Wat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad nog op dat de eerste paragraaf van die bepaling betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal, terwijl verzoekende partijen niet aanvoeren dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid *in casu* overschreden heeft door de bestreden beslissingen te nemen, en dat de tweede en derde paragraaf van die bepaling de gevallen opsommen waarin de commissaris-generaal bij voorrang dient te beslissen, respectievelijk een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren, terwijl verzoekende partijen niet aantonen zich in één van die gevallen te bevinden.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met leden van de bende 18 die de controle hadden over de wijk in Mejicanos waar zij op het moment van de feiten samen zouden hebben gewoond. De problemen zouden zijn begonnen op 25 april 2019, toen een bendelid verzoeker zou hebben duidelijk gemaakt dat de bende op de hoogte was van hun dagelijkse routine en die van hun kinderen en dat zij moesten doen wat de bende van hen

verlangde opdat hun familie niet zou worden vermoord. Verzoeker zou naar aanleiding van dit incident verzoekster niet meteen hebben ingelicht maar wel op aanraden van een vriend op 3 mei 2019 naar een notaris zijn gegaan om zijn verklaringen over wat gebeurd was te laten vastleggen. Op respectievelijk 8 en 13 mei 2019 zou een bendelid bij verzoekende partijen 's nachts hebben aangeklopt om geld te vragen. Verzoeker zou hem beide keren wat geld hebben gegeven, zonder medeweten van verzoekster, aan wie hij na de tweede keer wel zou hebben verteld wat er gaande was. Op 19 mei 2019 zouden verzoekende partijen in de auto zijn gefotografeerd en door iemand van de bende 18 gewaarschuwd zijn dat ze niet mochten gaan klikken. Op 26 mei 2019 zou er zich in het park een incident hebben voorgedaan waarbij de dochter van verzoekende partijen werd vastgegrepen door een andere jongen die er speelde en wiens ouders tot de bende 18 behoorden. Op 27 mei 2019 zou de auto van verzoekende partijen bekogeld zijn met een steen toen verzoeker de wijk binnenreed en een dag later zou de gevel van hun woning beklad zijn met een opschrift van de bende 18. De tante van verzoeker, die in een nabijgelegen gebouw woonde, zou hiervan getuige zijn geweest en gevraagd hebben wat er aan de hand was. Nadat verzoeker haar had ingelicht over de recente gebeurtenissen, zou zij erop aangedrongen hebben dat hij het land zou verlaten. Verzoekers oom zou in 2008 immers vermoord zijn door dezelfde bende. Verzoekers tante zou bereid geweest zijn om een getuigenis af te leggen bij de notaris, wat zij op 31 mei 2019 ook zou hebben gedaan. Verzoekers schoonzus zou erop aangedrongen hebben verzoekende partijen financieel te ondersteunen bij het organiseren van hun vertrek en verzoeker op 6 juni 2019 een bedrag van 250 dollar hebben gegeven om paspoorten te verkrijgen. De ochtend nadien zouden er evenwel bendeleden naar de woning van verzoekende partijen zijn gekomen om te eisen dat verzoeker hun leider T., die in een rolstoel zat, zou vervoeren met zijn wagen. Verzoeker weigerde, maar omdat ze bleven aandringen zou hij hen uiteindelijk 200 dollar van het geld van zijn schoonzus hebben gegeven, waarop ze afdropen. Op 10 juni 2019 zouden verzoekende partijen hun paspoorten hebben afgehaald en de volgende dag de vliegtickets hebben betaald met het geld dat verzoeksters familie ter beschikking had gesteld. Op de avond van 12 juni 2019 zou verzoeker bij aankomst in de wijk zijn tegengehouden door twee bendeleden, waaronder iemand met de naam Z., die hem de boodschap gaven dat hij hun leider moest gehoorzamen en niet moest proberen aan hun bevelen onderuit te komen door smeergeld te betalen. Z. zou nog hebben gezegd dat ze iemand hadden in de crèche van verzoekers dochter en dat hij wist wat hem te doen stond als hij niet wilde dat er iets zou gebeuren. Sindsdien zou verzoeker zijn dochter niet meer naar de crèche hebben gebracht en zou verzoekster op haar werk ontslag genomen hebben. Verzoekende partijen verklaren dat zij gehuwd zijn op 16 juni 2019. Nadat zij dat weekend niet thuis waren blijven slapen, zou verzoeker bij thuiskomst zijn aangesproken door bendeleden die eisten dat hij vanaf dan altijd thuis zou blijven slapen zodat hij indien nodig de bendeleider zou kunnen vervoeren. Tevens zouden ze van verzoeker hebben geëist dat hij voor hen op zijn werk in het ziekenhuis ondertekende en afgestempelde voorschriften voor medicatie zou stelen. Verzoeker zou aan de bendeleden extra tijd hebben gevraagd en gekregen en op 26 juni 2019 El Salvador verlaten hebben samen met verzoekster en hun twee minderjarige kinderen. Bij terugkeer stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord door leden van de bende 18.

Ter staving van hun relaas legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure onder meer hun paspoorten en de paspoorten van hun kinderen, hun identiteitskaarten, een foto van de lokale bendeleider T., een nieuwsartikel met een foto van Z., één van de bendeleden met wie zij problemen zouden hebben gehad, een artikel over de moord op verzoekers oom in 2008, de overlijdensakte van die oom, hun geboorteaktes alsook de geboorteakte van hun oudste dochter, hun huwelijksakte, de overlijdensakte van verzoekers vader, bewijzen van een *blanco* strafblad, een badge van verzoekers werk, een volmacht voor verzoekers schoonzus, documenten betreffende hun reis naar België, attesten van een taalcursus en een inburgeringscursus, foto's van de beschadigingen aan verzoekers auto en foto's van hun huwelijk neer (administratief dossier (adm. doss.), stuk 8, map met 'documenten', nrs. 1-5, 7-18, 22-23).

Wat betreft deze stukken zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

“De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteakten tonen slechts jullie identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De huwelijksakte, de foto's van jullie huwelijk en de overlijdensakte van uw vader hebben betrekking op uw familiale situatie, maar staan volledig los van de door u beweerdde feiten. Ook de attesten van een taalcursus en een inburgeringscursus staan volledig los van de door u beweerdde vrees. Dat uw partner een volmacht heeft laten opstellen voor haar zus vloeit voort uit haar verblijf in het buitenland, en kan evenmin een vrees in uw hoofde aantonen. De badge van uw werk en de bewijzen van blanco strafblad die in het kader van een vroegere sollicitatie werden opgesteld houden geen inhoudelijk verband met de door u beweerdde gebeurtenissen. De

documenten betreffende uw reis ondersteunen slechts het tijdstip waarop u het land hebt verlaten. De foto die u van Facebook hebt gehaald en die de bendeleider "T. (...)" zou tonen biedt geen enkel houvast die zou toelaten om de persoon op de foto te vereenzelvigen met de man die u zegt te vrezen. Foto's uit private bron bieden sowieso geen garanties over de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan. Dat geldt overigens ook voor de foto's van uw auto, waaruit hoogstens zou kunnen worden besloten dat het koetswerk van uw auto beschadigd werd, doch niet over hoe en wanneer dat gebeurde. Het door u neergelegde artikel met foto van "Z. (...)" toont slechts aan dat er een delinquent met die naam en bijnaam werd opgepakt door de politie in september 2018, maar toont op geen enkele wijze aan dat u met deze man ooit problemen hebt gekend. Het is overigens vreemd dat u dit artikel weinig aandachtig lijkt te hebben gelezen: u denkt dat erin staat dat Z. (...) werd gearresteerd omdat hij een wapen bij zich droeg (CGVS 2, p.10), terwijl in de tekst van het artikel wel degelijk staat dat hij werd betrapt terwijl hij een gewapende overval uitvoerde.

Op basis van de overlijdensakte van uw oom en het artikel over de moord op uw oom in 2008 kan inderdaad worden aangenomen dat hij door criminelen om het leven werd gebracht. Uit uw verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat deze gebeurtenis volledig los staat van de problemen die u zelf zou hebben gekend. Hieruit kan dan ook geen actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid. Dit geldt des te meer aangezien u de inhoud van het door u neergelegde krantenartikel meteen betwist door te stellen dat uw oom eigenlijk werd vermoord door de bende vanwege eerdere problemen (CGVS 1, p.5-6), en niet werd doodgeschoten tijdens een roofoverval zoals in het artikel staat."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast legden verzoekende partijen ter staving van de door hen aangehaalde feiten twee verklaringen neer die werden opgetekend bij een notaris, met name een verklaring die door verzoeker werd afgelegd op 3 mei 2019 en een verklaring die door zijn tante werd afgelegd op 31 mei 2019 (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nr. 6). Hierover stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt in hoofde van verzoeker:

"Daarin staat echter een loutere weergave van jullie verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron. Aangezien u geen aangifte bij politie of justitie hebt gedaan kan er evenmin sprake zijn van vaststellingen of onderzoeksdaden door de relevante autoriteiten, waardoor niet kan worden ingezien welke bewijswaarde deze brieven van de notaris kunnen hebben."

De argumentatie van verzoekende partijen in hun verzoekschrift over hun keuze om hun verklaringen over de door hen aangevoerde feiten te laten vastleggen door een notaris doet op geen enkele wijze afbreuk aan het feit dat de neergelegde bewijsstukken in dit verband een loutere weergave zijn van hun verklaringen en dat niet blijkt dat deze informatie is doorgestuurd naar de bevoegde autoriteiten met het oog op het doen van objectieve vaststellingen of het voeren van een onderzoek. Waar zij stellen "(d)at dit de rechtsgang is in hun land en dat er opvolging is door het parket nadat deze informatie naar hen wordt doorgestuurd" en "(d)at mensen in El Salvador ook niet gewend zijn om naar de politie te gaan" en dat "enkel (doen) in geval van bijvoorbeeld een verlies/diefstal van een gsm waarbij ze een aangifte nodig hebben van de politie voor de verzekering of telefoonmaatschappij", beperken verzoekende partijen zich overigens tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoekende partijen verder aanvoeren dat de politie trouwens steeds doorverwijst naar het bevoegde district, maar dat daar de lokale ordehandhavers omgekocht worden door de plaatselijke bendes waardoor niemand bescherming van de politiediensten zou kunnen genieten, blijven zij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat dit voor hen persoonlijk het geval zou zijn geweest.

Verder legden verzoekende partijen in het kader van hun administratieve procedure een bundel mediaberichten over de algemene situatie in hun wijk en land van herkomst neer (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nr. 20). Deze berichten hebben geen betrekking op hun persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten waarvan zij melding maken ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming en kunnen deze feiten dan ook niet staven.

Op 1 september 2020 lieten verzoekende partijen via hun advocaat nog een aantal opmerkingen bij de notities van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS toevoegen aan hun dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nr. 21). Deze hebben louter betrekking op de door hen afgelegde verklaringen, waar verder in dit arrest wordt op ingegaan.

De Raad besluit dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient vooreerst in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen enkel stuk hebben neergelegd waaruit blijkt dat zij in El Salvador ooit hebben samengewoond op het adres in Mejicanos waar de door hen voorgehouden feiten en gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan en dat de door verzoekster neergelegde identiteitskaart een ander adres, gelegen in de stad San Salvador, als verblijfplaats vermeldt (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nr. 5). Hiervoor kunnen verzoekende partijen geen afdoende uitleg geven, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt uiteengezet in hoofde van verzoeker:

"U komt niet verder dan een warrige uitleg dat uw vrouw haar adres opnieuw liet veranderen om in San Salvador te kunnen gaan stemmen, wat niet zou kunnen als ze in het jaar voor de verkiezingen verhuisde. Vervolgens stelt u dat ze nooit haar officiële adres heeft laten veranderen (CGVS 2, p.7). Uw partner zegt zelf dat ze haar identiteitskaart moest laten vernieuwen in 2019, maar te horen kreeg dat de kiezerslijsten al werden opgesteld waardoor ze het risico liep niet te kunnen gaan stemmen op 03 februari 2019 (CGVS vrouw 2, p.4). Wanneer ze de vraag krijgt voorgeschoteld waarom ze in de jaren voordien dan niet haar officiële gegevens had laten aanpassen aan haar eigenlijke woonplaats, antwoordt ze dat haar werkelijk adres niet zou hebben toelaten om als vrijwilliger te gaan helpen in het stembureau, want dat mogen enkel de kiezers die er daadwerkelijk wonen. Indien ze haar adresverandering zou signaleren, bestaat het gevaar dat er een verdenking van fraude zou ontstaan (CGVS vrouw 2, p.5). Geconfronteerd met de observatie dat zij op die manier inderdaad valselijk deed geloven dat ze nog altijd op haar vorige woonplaats woonde, houdt ze het erop dat zij dat niet zo interpreteerde (CGVS vrouw 2, p.5). Dat uw echtgenote om electorale redenen had verzuimd om haar woonplaats te laten veranderen is echter weinig plausibel, a fortiori omdat zij voordien nog te kennen had gegeven in het geheel niet actief te zijn bij een politieke partij in El Salvador (CGVS vrouw 1, p.5). Dat uw vrouw jarenlang in Zacamil heeft gewoond zonder dat zij ook maar enig bewijs daarvan kan voorleggen, moet dan ook ernstig worden betwijfeld. In de opmerkingen op de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt u nog toegevoegd dat het haar bij wet verboden was om haar adres te veranderen (zie Document 21), een blote bewering die u op geen enkele manier staaft."

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster haar adres niet wenste te wijzigen om haar functie als vrijwillig voorzitter van het stembureau niet te verliezen gezien de sociale status en het sociaal contact dat ermee gepaard ging en dat zij daarom ook neutraal diende te zijn en geen politieke affiliatie mocht hebben, strookt niet met de door verzoekende partijen aanvankelijk afgelegde verklaringen volgens de welke verzoekster door een adreswijziging het risico liep om zelf niet te kunnen gaan stemmen. Bovendien verklaren verzoekende partijen niet waarom verzoekster fraude zou willen plegen om vast te houden aan een vrijwillige functie die haar een zeker sociaal aanzien verschaft en zo het risico te lopen dat haar reputatie beschadigd wordt wanneer ze door de mand valt. Door formeel te ontkennen dat verzoekster haar adres ooit veranderd heeft, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de vastgestelde incoherenties in hun verklaringen. Ook de argumentatie dat verzoekende partijen samen verschillende kinderen van verschillende leeftijden hebben, tien jaar samen zijn en samenwoonden op het adres van verzoeker kan in dezen geen opheldering bieden. Verzoekende partijen dragen enkel bij tot de verwarring waar zij wijzen op het adres dat wordt vermeld op een (fotokopie van een) factuur van de telecomdienst van verzoekster (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3). Dit adres stemt immers niet overeen met het adres dat vermeld staat op de door verzoeker neergelegde identiteitskaart (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nr. 4).

Verder wordt aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partijen op ernstige wijze afbreuk gedaan door de vele tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in hun verklaringen. Hierover zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteen in hoofde van verzoeker:

"Uw eigen verklaringen bij DVZ sluiten over het algemeen aan bij uw latere verklaringen, met uitzondering van de graffiti op uw gevel die u situeert op 31 mei 2019 en de foto die van uw auto werd gemaakt, wat volgens uw aanvankelijke verklaringen op 12 juni 2019 plaatsvond (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U houdt weliswaar enige slag om de arm door te stellen dat u de Vragenlijst CGVS hebt laten voorlezen en dat er fouten in staan (CGVS 1, p.2). U kan evenwel niet preciseren welke

fouten er volgens u werden genoteerd bij DVZ (CGVS 1, p.3) en stelt vaagweg dat er mogelijk informatie verloren is gegaan bij de vertaling, zonder dat u kan duiden welke tekortkomingen dan wel aan die vertaling te wijten zouden zijn (CGVS 1, p.4). Indien u werkelijk gelooft dat de door u ondertekende verklaringen tekortschieten, wijst toch op een zekere desinteresse in uw huidige procedure dat u niet probeerde vastleggen wat er in concreto aan scheelde. Uw echtgenote liet wel twee fouten rechtzetten in de verklaringen die werden genoteerd bij DVZ: uw oom die werd vermoord was de broer van uw tante, niet haar man, en uw echtgenote zou nooit hebben verklaard dat jullie op het einde van de maand 300 dollar moesten betalen aan de bende (CGVS vrouw 1, p.3). Er zijn nochtans nog andere frappante verschillen met de versie die jullie later geven. Uw vrouw verklaarde bij DVZ namelijk dat jullie eind april reeds merkten dat jullie gevel was beklad door de bende 18 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wat jullie thans situeren op het einde van mei (CGVS vrouw 1, p.9). Pas nadat u op 07 juni een bendelid had afgescheept met 200 dollar kwam uw vrouw te weten wat er aan de hand was, en op 12 juni 2019 stopte ze met haar werk (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud is zij ook geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, en dan houdt ze het op de huidige versie: dat ze op 13 mei 2019 ontdekte dat u door bendeleden werd geviseerd (CGVS vrouw 2, p.11), net zoals u dat doet wanneer u hiermee wordt geconfronteerd (CGVS 2, p.14). Het is dan ook merkwaardig dat zij deze rechtzetting niet spontaan heeft aangebracht wanneer ze werd gevraagd naar haar opmerkingen over de verklaringen bij DVZ (CGVS vrouw 1, p.3). Zelf haalt u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dan weer voortdurend de data en chronologie van gebeurtenissen door elkaar (CGVS 2, p.12,13,14). In uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud geeft u dan ook op enkele plaatsen de correcte versie in de marge. Dergelijke post factum wijzigingen aanbrengen doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie doorheen de gehoren moeilijkheden ondervinden om eenduidige verklaringen af te leggen.

(...)

Voorts wijst het CGVS op uw reactie, of het gebrek daaraan, op de beweerde gebeurtenissen. Zo is het niet overtuigend dat jullie op minstens drie verschillende wijzen proberen ophelderen waarom in uw verklaringen bij de notaris van 03 mei 2019 staat dat u hebt besloten om samen met uw vrouw en kinderen het land te verlaten, en de rest van jullie familie achter te laten (zie Document 6a). U legt eerst uit dat u tegen de notaris zei dat uw vriend had aanbevolen om het land te verlaten, en dat zoiets een optie zou zijn maar nog niet helemaal zeker was (CGVS 1, p.12). Wanneer u er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op wordt gewezen dat dit helemaal niet is wat er in de door u ondertekende akte van de notaris staat, antwoordt u eerst dat het op dat ogenblik voor jullie onmogelijk was om het land te verlaten omdat jullie geen geld hadden (CGVS 2, p.11). Na herhaling van de vraag om welke reden uw verklaring op het CGVS niet overeenstemt met de inhoud van het document blaast u warm en koud: “[...] op dat moment hadden we die optie, we hadden het besluit genomen maar het was nog geen zekerheid omdat we het geld niet hadden” (CGVS 2, p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u ondanks het besluit om te vertrekken uit El Salvador niet de minste stap in die richting hebt gezet, keert u weer terug naar de versie dat u tegen de notaris vertelde dat het een optie was, “maar het is niet waarschijnlijk dat het gaat gebeuren maar het is wel een mogelijkheid [...]” (CGVS 2, p.11). Nadat de tolk bevestigt dat in de brief van de notaris staat dat u de beslissing had genomen om te vertrekken, wijzigt u nogmaals uw verklaringen. U stelt dan dat u inderdaad aan de notaris had gezegd dat u al had beslist om weg te gaan uit El Salvador. Pas nadien bedacht u dat zonder geld en paspoorten eigenlijk niet kon vertrekken (CGVS 2, p.12). Uw echtgenote stelt dan weer dan u hoegenaamd niet de intentie had om uit El Salvador te vertrekken toen u op 03 mei 2019 naar de notaris ging (CGVS vrouw 1, p.13). Wanneer zij erop wordt gewezen dat dit wel degelijk zo werd genoteerd, legt uw vrouw uit dat u zoiets tegen de notaris had gezegd om te voorkomen dat de notaris aangifte zou doen bij de politie (CGVS vrouw 1, p.14). Deze uitleg raakt kant noch wal. Niet alleen is dat opnieuw een volledig andere versie, maar het kan niet worden ingezien waarom u de notaris zou moeten misleiden bij wie u uit eigen beweging en uit vrije wil was gaan aankloppen om uw verklaringen te noteren. Uw vrouw blijft echter volharden in deze versie, ook tijdens haar tweede gehoor (CGVS vrouw 2, p.11). Hoewel u dus stelt dat u door de ernst van de situatie vastbesloten was om het land te verlaten toen u op 03 mei 2019 bij de notaris zat, hebt u daarna geen enkele voorzorgsmaatregel genomen, en pikte u gewoon weer de draad van uw leven op (CGVS 2, p.11). Toch beschikte u over voldoende geld om de paspoorten te kunnen betalen, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1, p.15). Dat u niet alleen naliet om te zorgen dat iedereen over de nodige documenten beschikte om te kunnen vertrekken mocht dat nodig blijken, maar ook uw echtgenote in het ongewisse liet over de onveilige situatie waarin jullie allemaal verkeerden (CGVS 1, p.12-13), is in die omstandigheden weinig aannemelijk. Reeds bij het eerste contact met de bende hadden zij immers getoond dat ze uw gezin bespioneerden, en werden uw vrouw en kinderen bedreigd (CGVS 1, p.12). Dat u probeerde om uw gezin te “beschermen” door hen niets te vertellen over de bedreigingen en uw conclusie dat ze alles en iedereen moesten achterlaten omdat El Salvador te onveilig was geworden (CGVS 2, p.18) is dan ook bijzonder weinig overtuigend. Welk nut een akte van

de notaris zou hebben in uw toestand valt overigens ook niet in te zien. Uw echtgenote zegt dat u naar de notaris was gegaan om een ruggensteun te hebben voor als u in een probleem verwickeld zou raken (CGVS vrouw 1, p.13). Gevraagd om toe te lichten op welke manier de brief van de notaris zou worden beschouwd als doorslaggevend in dergelijk geval kan zij geen uitleg geven, en ze beweert zelfs dat u daarom niet verder ging met de notaris (CGVS vrouw 1, p.13). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt het omgekeerde: u liet dezelfde notaris nog een tweede verklaring noteren, ditmaal het relaas van uw tante (zie Document 6b). Zelf verklaart u dan weer dat de akte van de notaris moest dienen voor als er u iets zou overkomen, met andere woorden als u zou worden vermoord, niet als u zou worden aangehouden door uw associatie met de bende-18 (CGVS 2, p.10,15). Om uw nabestaanden in te lichten hebt u evenwel geen notaris nodig. Een man van uw opleidingsniveau (CGVS 1, p.8) is in staat om zelf een brief te schrijven en toen u de tweede maal naar de notaris stapte, had u reeds verteld aan uw familie wat er was gebeurd (CGVS 1, p.14-15). Een eenvoudige lezing van uw verklaringen bij de notaris volstaat trouwens om te concluderen dat u er de redenen opsomde waarom u El Salvador hebt verlaten, wat eerder doet vermoeden dat u dit document liet opstellen ten behoeve van de asielinstanties.

Het is vooral opmerkelijk dat u niet eens probeerde om uzelf of uw gezin al dan niet tijdelijk elders in veiligheid te brengen nadat u zou zijn bedreigd door bendeleden. Uw schoonbroer en schoonzussen wonen immers allemaal in beveiligde wijken (CGVS 2, p.6-7) waar voor zover u weet geen bendes actief zijn (CGVS 2, p.8-9). Volgens uw partner zijn er overal in El Salvador bendes actief, hoewel zij erkenen dat er privéresidenties en omheinde buurten zijn waar de bendes niet komen (CGVS vrouw 2, p.9). Hoewel een van uw schoonzussen ooit slachtoffer werd van een overval op de openbare weg, kende uw schoonfamilie geen problemen met eender welke bende (CGVS 2, p.8-9). Indien u werkelijk geloofde dat uw situatie reeds op 03 mei 2019 dermate ernstig was dat u met uw gezin zou moeten vluchten uit El Salvador, zoals u thans beweert, valt dan ook moeilijk in te zien waarom u zou nalaten om zelfs maar te vragen of jullie enige tijd op die veilige plaatsen konden verblijven. Hiermee geconfronteerd stelt u merkwaardig genoeg dat het "soms veiliger" is om te blijven waar de mara's zijn, omdat de bendeleden u anders op het spoor zouden kunnen komen (CGVS 2, p.14). Dat u het veiliger achtte om uw gezin binnen handbereik van de bende-18 te houden, plaatst toch enigszins een kanttekening bij de waarachtigheid of de ernst van de feiten die u inroept. Uw partner stelt dan weer dat jullie wilden vermijden dat haar broer of zussen aan gevaar zouden worden blootgesteld (CGVS vrouw 2, p.12), een uitleg die maar weinig kan overtuigen aangezien zij allen op veilige plaatsen wonen. Bovendien bleek uw schoonzus wel bereid om de auto die om te beginnen de aandacht had getrokken van de bendeleden (CGVS 1, p.11-12; CGVS 2, p.9) eerst bij haar thuis te stallen, en vervolgens een tijdlang aan haar appartement te parkeren (CGVS 2, p.13-14; CGVS vrouw 2, p.13-14), waaruit niet meteen blijkt dat uw schoonzus bang was om onder de aandacht van de bendeleden te komen. Het is al evenmin geloofwaardig dat uw partner plots stelt dat uw schoonzus is verhuisd omwille van jullie problemen (CGVS vrouw 2, p.12), terwijl ze even voordien nog had uitgelegd dat diezelfde zus was verhuisd nadat ze door renovaties teveel last kreeg van astma (CGVS vrouw 2, p.6) zonder daarbij enige melding te maken van een vrees voor de bendes.

Dat u geen klare wijn schenkt over de omstandigheden van uw vertrek blijkt tenslotte ook uit het feit dat u beweert dat het werk van uw vrouw niet op de hoogte was van jullie problemen tot de dag dat ze haar ontslag had ingediend (CGVS 2, p.6). Uw vrouw had wel degelijk al met haar baas gesproken om te vertellen wat er was gebeurd, en dat ze ontslag wilde nemen om naar het buitenland te vertrekken. Haar baas had toen gevraagd dat ze nog een weekje langer aan de slag zou blijven om haar vervanger op te leiden, waar ze aanvankelijk ook mee instemde (CGVS vrouw 1, p.10).

Wat er nog rest van uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de constatering dat uw partner niet eens op de hoogte is van de namen van de twee belagers die u hebt kunnen identificeren (CGVS vrouw 2, p.14), en dit terwijl zij zegt te vrezen dat de bendes ook in België aanwezig zijn (CGVS vrouw 1, p.14; CGVS vrouw 2, p.17). In die omstandigheden mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich zou hoeden om op een of andere manier met deze personen in contact te komen, iets wat uiteraard makkelijker is wanneer ze deze mannen bij naam kent. Dat zij integendeel slechts weinig belangstelling in haar eigen problemen aan de dag legt, relativeert dan ook sterk de door u beweerde vrees.

Het is bovendien weinig plausibel dat de bende, die jullie onder druk zette tot op het punt dat ze u bedreigden omdat u uw huwelijksnacht elders had doorgebracht (CGVS 1, p.16), onmiddellijk alle belangstelling voor u verloor toen u het land had verlaten. U hebt nog familie wonen in dezelfde wijk (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.6) en kan geen enkele reden bedenken waarom de bendeleden ervoor zouden terugschrikken om via hen te achterhalen naar waar u was ontkomen (CGVS 2, p.16-17). Uw vrouw meent nochtans dat jullie vertrek uit de wijk zou worden opgevat als een lange neus naar de bendes, die niet met zich laten spotten (CGVS vrouw 2, p.16). Ook zij kan geen enkele uitleg geven aan de vaststelling dat de bende niet meer van zich liet horen na jullie vertrek (CGVS vrouw 2, p.16-17). Er zouden wel nog mensen aan uw grootmoeder hebben gevraagd waar jullie nu zijn (CGVS vrouw 1, p.14), maar jullie hebben geen idee wie die mensen zouden kunnen zijn (CGVS vrouw 2, p.7). Het is

alleszins zo dat de benedeleden niet rechtstreeks contact hebben genomen met uw verwanten die in dezelfde wijk wonen (CGVS 2, p.16). Ook de vriendin van uw zus zou zijn bevraagd door twee mannen over uw huidige locatie, iets wat u in verband brengt met de problemen die jullie gekend hebben (CGVS 2, p.8). Dit verband wekt de verbazing van uw partner, die het heeft over nieuwsgierige mensen en kennelijk niet vermoedde dat er een link gelegd kan worden met de bende die naar u op zoek zou zijn (CGVS vrouw 2, p.8-9). Dat u zelf overigens hebt vermeden om meer te weten te komen wat er precies gebeurde toen de vriendin van uw zus werd aangesproken (CGVS 2, p.8) wijst opnieuw op een gebrek aan belangstelling in jullie eigen problemen.”

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij voorhouden dat de gedane vaststellingen, die zij als dusdanig niet betwisten, kunnen worden verklaard door de psychologische problemen en angststoornissen die verzoekster reeds zou hebben gehad in haar land van herkomst. Met betrekking tot haar vermeende psychologische problemen legt verzoekster slechts een brief van een psycholoog neer van 15 februari 2020 waarin louter vermeld wordt dat de psycholoog in kwestie haar ontvangen heeft op haar kabinet in het kader van een psychologische ondersteuning (adm. doss., stuk 8, map met ‘documenten’, nr. 19). Hieruit blijkt niet dat verzoeksters cognitief vermogen als gevolg van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn geweest om zich de persoonlijke feiten waarop zij zich beroept in het kader van haar verzoek om internationale bescherming correct te herinneren dan wel hierover tijdens haar procedure correcte en volledige verklaringen af te leggen. Verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma verzoeksters verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissingen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Dat verzoeker omwille van verzoeksters mentale toestand sommige details voor haar zou hebben verzwegen en dat *“ingevolge de psychologische blokkage in hoofde van beiden verzoekers ook nooit gedetailleerd werd gesproken over de voorvallen die hen te beurt vielen”* zijn loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet afdoende zijn ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoeker. Het is verder niet aannemelijk dat verzoeker de namen van hun belagers zelf pas te weten zou zijn gekomen net voor het derde interview, nu de echte naam van het bendelid Z. reeds wordt vermeld in het door verzoekende partijen neergelegde persbericht van 4 september 2018 (adm. doss., map met ‘documenten’, nr. 8).

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat verzoekers grootmoeder nooit een doelwit is geweest en dat *“gezien mijnheer het hoofddoelwit was, het probleem verdwijnt met zijn aanwezigheid”* verklaren zij niet waarom de benedeleden klaarblijkelijk alle interesse in hun hoofddoelwit verliezen eens dit verdwenen is en nalaten om via familieleden die in de wijk wonen te achterhalen waar verzoeker en zijn gezin heen zijn gegaan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voor het overige volharden in hun verklaringen, het objectief karakter van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder meer betwisten en betogen dat hun verklaringen stroken met de *modus operandi* van de bendes die actief zijn in El Salvador. Zodoende weerleggen noch ontkrachten zij de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, en maken zij hun beweerde vrees voor vervolging niet *in concreto* aannemelijk. Nu verzoekende partijen in gebreke blijven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk te maken, is hun kritiek dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief te onderzoeken, alsook te onderzoeken in welke omstandigheden zij concreet zouden terechtkomen in geval van hervestiging in El Salvador, *in casu* niet dienstig.

In zoverre verzoekende partijen in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezen om door criminele bendes te worden gevisieerd omdat zij in het buitenland hebben verbleven en betogen dat *“zij in een ernstige precaire financiële situatie zullen terechtkomen en dat hen opnieuw afpersing en/of bedreiging zal te beurt vallen, zeker zij nu de vlucht naar Europa hebben genomen”*, wijst de Raad erop dat op basis van de recente landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels haar op 31 maart 2021 neergelegde aanvullende nota, met name de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die

terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een loutere bewering dat zij in El Salvador zullen terechtkomen in een ernstige precaire financiële situatie, wat zij geenszins *in concreto* aannemelijk maken. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat zij tevens behoren tot een specifieke sociale groep, gelet op hun profiel van jong gezin met een zekere financiële slagkracht dat volgens hen met stip wordt geïllustreerd door de bendes die actief zijn in hun land van herkomst, en dat zij gelet op hun jonge kinderen meer vatbaar zijn voor bedreigingen, benadrukt de Raad dat de loutere verwijzing naar een profiel of vermeende verhoogde vatbaarheid voor bedreigingen niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt en dat een loutere verwijzing naar hun profiel of vermeende verhoogde kwetsbaarheid en naar hun verblijf in het buitenland niet volstaat om het bestaan van een daadwerkelijke nood aan bescherming in hun hoofde aannemelijk te maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens twee interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, wat zij tijdens hun tweede persoonlijk onderhoud ook hebben gedaan, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in meer ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN